

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 28 listopada 2017 r. sporządzone w całości na wniosek obrońcy

Sąd Rejonowy w Gliwicach wszczął z urzędu postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec skazanego P. W., po dokonanej mu sygnalizacji przez dyrektora Aresztu Śledczego w G., iż tenże skazany ma do odbycia kary pozbawienia wolności z wyroków Sądu Rejonowego w Gliwicach w sprawach o sygn. akt IX K 1801/15, III K 251/11 i IX K 1182/14, a jeden z nich (sprawa IX K 1801/15) wydany został już po 1 lipca 2015 r. .

Ostatecznie jednak przedmiotem postępowania objętych zostało wszystkie sześć dotychczasowych skazań P. W., a to w następujących sprawach karnych:

- I. Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt IX K 936/10
- II. Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej-Huty w Krakowie sygn. akt VIII K 958/10/N
- III. Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt III K 251/11
- IV. Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt IX K 1182/14
- V. Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt IX K 1801/15
- VI. Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt IX K 220/17

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem łącznym z dnia 20 lipca 2017 r. sygn. akt IX K 423/17 orzekł, że:

1. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, 85a kk, art. 86 § 1 kk łączy skazanemu P. W. ;
 - jednostkową karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 30 czerwca 2011 r. sygn. akt III K 251/11 za czyn z art. 178a § 1 i 4 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,
 - jednostkową karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 14 stycznia 2015 r. sygn. akt IX K 1182/14 za czyn z art. 244 kk,
 - jednostkową karę 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 22 marca 2016 r. sygn. akt IX K 1801/15 za czyn z art. 244 kk,
 - jednostkową karę 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 20 czerwca 2017 r. sygn. akt IX K 220/17 za czyn z art. 53 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo łowieckie i art. 53 pkt 6 ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo łowieckie w zw. z art. 11 § 2 kk,

opisane szczegółowo w części wstępnej wyroku łącznego w punktach III, IV, V oraz VI i wymierza skazanemu łączną karę 2 lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 63 § 1 kk i art. 577 kpk zalicza skazanemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności, o której mowa w pkt. 1 części dyspozytywnej wyroku łącznego, okres wykonywania kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Gliwicach w dniu 22 marca 2016 r. sygn. akt IX K 1801/15 od dnia 08 kwietnia 2017 r. do dnia 20 lipca 2017 r. oraz okres zatrzymania w sprawie Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 20 czerwca 2017 r. sygn. akt IX K 220/17 w dniu 26 marca 2016 roku, orzekając równocześnie, iż orzeczona kara łączna pozbawienia wolności ulega skróceniu o okres 50 dni, odpowiadający połowie uiszczonych przez skazanego P. W. stawek dziennych grzywny w sprawie o sygn. akt IX K 1182/14;

3. na podstawie art. 576 § 1 kpk ustala, że pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w poszczególnych wyrokach podlegających połączeniu, a nie objęte niniejszym wyrokiem łącznym, podlegają odrębnemu wykonaniu;

4. na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego odnośnie kar orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 6 października 2010 r. sygn. akt IX K 936/10 oraz Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie z dnia 15 października 2010 r. sygn. akt VIII K 958/10/N, wobec braku warunków do wydania wyroku łącznego;

5. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia skazanego P. W. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego, obciążając nimi w całości Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca skazanego. Zaskarżając orzeczenie co do wymiaru orzeczonej kary łącznej oraz domagając się zmiany zaskarżonego wyroku polegającej na złagodzeniu wymierzonej skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności do wysokości najwyższej z kar podlegających łączeniu, względnie w przypadku wystąpienia po temu powodów uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej skazanemu kary łącznej w sytuacji, gdy pomiędzy przestępstwa zachodzi związek podmiotowo-przedmiotowy uzasadniający zastosowanie reguły pełnej absorpcji. Z ostrożności procesowej podniósł też zarzut obrazy prawa materialnego, a to art. 85a kk przez nierozważenie, iż rażąco surowa kara w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności nie spełni celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec skazanego.

Przed przedstawieniem akt sądowi odwoławczemu celem rozpoznania wywiedzionej apelacji, Sąd Rejonowy w Gliwicach prawomocnym postanowieniem z dnia 31 lipca 2017 r. orzekając w trybie art. 420 § 2 kpk sprecyzował, iż zaliczony skazanemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym okres odbywania przez niego kary pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach w sprawie sygn. akt IX K 1801/15 rozpoczął się w dniu 8 kwietnia 2017 r. o godz. 9:00, nadto wyjaśniając wątpliwości Dyrektora Aresztu Śledczego w G. co do skrócenia kary łącznej o 50 dni odpowiadające połowie uiszczonych przez skazanego stawek dziennych grzywny w sprawie o sygn. akt IX K 1182/14, na zasadzie art. 13 § 1 kk stwierdził, iż kara łączna nie podlega skróceniu o dalsze 50 dni, co uzasadnił tym, że jakkolwiek postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 października 2016 r. sygn. akt XIII Ko 7256/16, w związku z zarządzeniem tym orzeczeniem wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie o sygn. akt IX K 1182/14, skazanemu skrócone zostało wykonanie tejże kary o 100 dni odpowiadające liczbie uiszczonych stawek dziennych grzywny, to te dalsze 50 dni, nie uwzględnione w orzeczeniu o zaliczeniu okresów na poczet kary łącznej, miało wpływ na ukształtowanie kary łącznej w rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy skazanego okazała się skuteczną o tyle, że w następstwie jej wywiedzenia koniecznym było, orzekając także poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów po myśli art. 440 kpk, zmienić wyrok Sądu Rejonowego, oczywiście w zgodzie z kierunkiem zaskarżenia. Był bowiem dotknięty pewnymi uchybieniami, bez wyeliminowania których nie mógłby uchodzić za oparty na w pełni prawidłowych ustaleniach faktycznych, jak i odpowiadający prawu procesowemu.

Dalsze wywody należy rozpocząć od wytłumaczenia się z pierwszej z dokonanych korekt. Winno bowiem poprzedzać ustosunkowanie się do zarzutów i twierdzeń apelującego, który nie zgodził się z wysokością kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej skazanemu w instancji pierwszej, a zaakceptował, że orzekając karę łączną Sąd Rejonowy stosował przepisy Rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r. z uwzględnieniem ich modyfikacji dokonanej z dniem 15 kwietnia 2016 r..

Jakkolwiek Sąd I instancji dostrzegł, iż wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 30 czerwca 2011 r. sygn. akt III K 251/11 został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 16 marca 2012 r. sygn. akt VI Ka 945/11, nie mniej ustalając kwalifikację prawną przestępstwa, z które P. W. został w ten sposób prawomocnie skazany, nie

uwzględnił, że dokonana wówczas przez sąd odwoławczy modyfikacja kontrolowanego wówczas instancyjnie wyroku polegała na korekcie podstawy skazania i przyjęciu, że czyn przypisany skazanemu wyczerpywał znamiona występku z art. 178a § 4 kk, zatem ostatecznie nie został zakwalifikowany z art. 178a § 1 i 4 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, jak zostało to ustalonym w niniejszym postępowaniu i wskazane w pkt III części wstępnej wyroku łącznej oraz w pkt 1 jego części dyspozytywnej. Treść wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach w sprawie sygn. akt VI Ka 945/11 nie pozostawia co do tego najmniejszej wątpliwości (k. 20).

Stąd w ramach korekty zaskarżonego wyroku należało ustalić w pkt III części wstępnej oraz w pkt 1, iż wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 30 czerwca 2011 r. sygn. akt III K 251/11 zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 16 marca 2012 r. sygn. akt VI Ka 945/11 P. W. został skazany za przestępstwo z art. 178a § 4 kk. Oczywiście tego rodzaju zmiana zaskarżonego wyroku miał charakter porządkujący i nie wpływała na odmienne postrzeganie czynu przypisanego skazanemu w sprawie III K 251/11, którego istota i charakter przez odwołanie się do innej jego kwalifikacji prawnej nie ulegały przecież zmianie. Dalej to było prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w warunkach uprzedniego skazania za tego rodzaju zachowanie stanowiące również wyraz niestosowania się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (k. 18). Jednak uchybienie leżące u podstaw opisanej zmiany mające postać błędnego ustalenia faktycznego przyjętego za podstawę zaskarżonego orzeczenia, miało już tylko ze względu na sposób zredagowania pkt 1 wpływ na jego treść, toteż nie mogło zostać zlekceważonym. W przeciwnym wypadku zaaprobowanym zostałoby orzeczenie o karze łącznej ukształtowanej z uwzględnieniem kary, która nie została wymierzona za tej postaci (tak kwalifikowane) przestępstwo, jakie w rzeczywistości wynika ze prawomocnego skazania P. W. na tę karę. Tym samym oznaczałoby pozostawienie w obrocie prawnym orzeczenia o treści wprost naprowadzającej na jej niezgodność z prawdą obiektywną. Z tego zaś właśnie powodu winno uchodzić za rażąco niesprawiedliwe.

Rozważania odnośnie zarzutów apelacyjnych poprzedzić jeszcze trzeba stwierdzeniem, że prawidłowo Sąd I instancji wcześniejszego stanu prawnego nie uznał za względniejszy dla skazanego zgodnie z regułą intertemporalną z art. 4 § 1 kk, mającą zastosowanie w niniejszej sprawie z racji tego, że P. W. był prawomocnie skazywany tak przed, jak i po 1 lipca 2015 r., a potrzeba orzeczenia kary łącznej rzeczywiście wynikała w związku z tymi późniejszymi skazaniami (zob. art. 19 ust. 1 in fine ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, a także postanowienie SN z dnia 16 lutego 2017 r., II KK 347/16, OSNKW 2017/8/42). Tylko bowiem na mocy przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015 r. istniała możliwość orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności. W przypadku zastosowania poprzedniego brzmienia art. 85 kk zbiegałyby się jedynie czyny z wyroków wydanych w sprawach IX K 936/10 i VIII K 958/10. Orzeczone nimi kary pozbawienia wolności wymierzone zostały jednak z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, a w okresie próby i dalszych sześciu miesięcy wykonanie tych kar nie zostało zarządzane (zob. wyrok SN z dnia 21 marca 2017 r., III KK 72/17, Legalis).

Zarzuty środka odwoławczego Sąd Okręgowy ocenił natomiast jako chybione, toteż nie mogły doprowadzić do postulowanej przez skarżącego ingerencji w treść kwestionowanego orzeczenia, ani tym bardziej do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Nie trafnym jest twierdzenie skarżącego, iż przestępstwa przypisane skazanemu w sprawach III K 251/11, IX K 1182/14, IX K 1801/15 i IX 220/17 łączy bliska więź przedmiotowo-podmiotowa.

Przez związek przedmiotowo-podmiotowy należy przecież rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas i miejsce popełnienia każdego z nich (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 2 lipca 1992 r., II AKr 117/92, KZS z 1092 r., z. 9, poz. 50).

Tymczasem owymi wyrokami nie zostały skazanemu przypisane nawet tożsame rodzajowo przestępstwa. Oprócz dwóch czynów z art. 244 kk polegających na niestosowaniu się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów, było również opisane wyżej przestępstwo ze sprawy III K 251/11 godzące nie tylko w powagę orzeczeń sądowych, ale również w bezpieczeństwo w komunikacji. Nic wspólnego z tego rodzaju przestępczością nie miał z kolei czyn z zakresu prawa łowieckiego przypisany skazanemu w sprawie IX 220/17.

Poza tym poszczególne czyny dzieliły spore odstępy czasu wynoszące w kolejności: niemal 3 lata i 5 miesięcy, niemal 15 miesięcy i przeszło 23 miesiące.

Łączyło je natomiast popełnienie w tej samej miejscowości, tj. w G..

W przekonaniu instancji odwoławczej Sąd instancji pierwszej prawidłowo określił relacje zachodzące pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, dochodząc do jak najbardziej prawidłowego wniosku, iż nie uzasadniały one w żadnym razie wymierzenia kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji, wedle której winna ona zostać ukształtowana w wysokości odpowiadającej najwyższej z kar podlegających łączeniu, ani również w rozmiarze bliższym najsurowszej z łączonych kar.

Zasadę absorpcji stosuje się przeciw wyjątkowo i to jedynie wtedy, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodziejowe i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc w istocie jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra (por. wyrok SA w Szczecinie z 7 marca 2013 r., II AKa 1/13. LEX nr 1293731). Ma więc ona zastosowanie, gdy związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie trzeba podwyższać progu represji karnej (por. wyrok SA w Krakowie z 20 września 2012 r., II AKa 168/12, KZS 2012/10/39).

O tym, że kwestionowanej kary łącznej, gdzie jej podstawę stanowić miały, jak to wynika z treści zaskarżonego wyroku, dwie kary po 1 roku pozbawienia wolności, kara 8 miesięcy pozbawienia wolności i kara 3 miesięcy pozbawienia wolności, co oznaczało, że kara łączna wyrokiem łącznym musiała być orzeczona w przedziale od 1 roku do 2 lat i 11 miesięcy (por. art. 86 § 1 kk), nie sposób było postrzegać w kategorii kary niewspółmiernie surowej, przemawiał również wzgląd na potrzebę prewencyjnego oddziaływania kary w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (art. 85a kk).

Akurat w tym aspekcie Sąd Rejonowy właściwie ocenił dotychczasowy tryb życia skazanego, który nie daje na ten moment jeszcze żadnej gwarancji jego funkcjonowania na wolności w zgodzie z obowiązującym porządkiem prawnym. Skazany ma już za sobą dość bogatą przeszłość kryminalną. Poza tym popełniał przestępstwa w okresach próby (ze spraw III K 251/11, IX K 1801/15 i IX K 1182/14 w okresie próby wynikającym ze skazania w sprawie VIII K 958/10, natomiast ze spraw IX K 1801/15 i IX K 1182/14 w okresie próby określonym w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania w postępowaniu wykonawczym kary pozbawienia wolności ze sprawy IX K 936/10). Kolejne skazania nie powstrzymywały skazanego przed dalszym popadaniem w konflikt z prawem karnym. Co więcej z ich powodu popełniał przestępstwa z art. 244 kk i art. 178a § 4 kk dając tym samym wyraz lekceważeniu uprzedniej karalności, na mocy której obowiązany był powstrzymać się przed określonymi zachowaniami, a których to ograniczeń nie raczył przestrzegać, przez co powracał na drogę przestępstwa. Uwzględniając to, nie sposób stwierdzić tylko na tej podstawie, że skazany prawidłowo funkcjonuje w warunkach zakładu karnego, że nie wymaga on już dalszych oddziaływań resocjalizacyjnych. Dotychczasowy sposób życia skazanego jest zatem czynnikiem prognostycznym mocno negatywnie o nim świadczącym. Tak więc i deklarowana przez skazanego refleksja nad dotychczasowym nagannym trybem życia, w najmniejszym stopniu orzeczeniu kwestionowanej kary łącznej nie mogła się sprzeciwiać, gdy wcześniej nie wyciągnął on skutecznie pożądanych wniosków z uprzedniej karalności. Ewidentną jest zatem potrzeba kontynuowania jego resocjalizacji w warunkach zakładu karnego.

Już tylko wysokość wymierzonej kary łącznej determinowała z kolei jej bezwzględny charakter, nie wspominając, że skazany nie spełniał również innego warunku koniecznego dla czynienia choćby rozważań w kwestii warunkowego zawieszenia jej wykonania, a to, by nie był w czasie popełnienia któregośkolwiek z przestępstw, za które kary podlegały łączeniu, skazany na karę pozbawienia wolności (art. 89 § 1 kk). Poza tym żadna z kar podlegających łączeniu nie była karą z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Przepis art. 89 kk nie przewiduje natomiast orzekania kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w przypadku, w którym za zbiegające się przestępstwa wymierzono kary bez warunkowego zawieszenia ich wykonania (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 25 sierpnia 2016 r., II AKa 309/16, OSA 2016/4/9).

Zarzut rażącej niewspółmierności kary byłby natomiast zasadny tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (por. wyrok SN z 2 lutego 1095 r., II KRN 108/94, OSNPP 6/1095, poz. 18).

Z przyczyn wyżej naprowadzonych niczego takiego nie można powiedzieć o karze łącznej wymierzonej zaskarżonym wyrokiem, także gdy z perspektywy uchybienia, o którym mowa w art. 438 pkt 4 kpk, rozpatrywać podnoszoną również przez skarżącego obrazę przepisu prawa materialnego. Był to zarzut z natury rzeczy chybionym, skoro naruszonym miał być przepis, ewidentnie przez Sąd I instancji zastosowany, a którego treść normatywna nie określała ściśle, w jakim rozmiarze winna być wymierzona kara łączna. Przepis art. 85a kk stanowi bowiem jedynie dyrektywę wymiaru kary łącznej nakazującą uwzględniać przy jej orzekaniu przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Nie zawiera zatem nawet enumeratywnego katalogu przesłanek decydujących o wymiarze kary łącznej, a użycie zwrotu „przede wszystkim” pozwala stosować dotychczasowy dorobek doktryny oraz judykatury i uwzględnić właśnie relacje zachodzące pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, które sprowadzają się do łączącego je związku przedmiotowo - podmiotowego oraz dzielących je odstępów czasowych, tak aby orzeczona kara łączna zawierała w sobie całościową ocenę przestępczej działalności skazanego i we właściwy sposób miarkowała zastosowaną wobec niego represję karną. Suma tych okoliczności decyduje o zastosowaniu przy wymiarze kary łącznej zasady absorpcji, asperacji bądź kumulacji (zob. wyrok SA w Białymstoku z dnia 3 listopada 2016 r., II AKa 148/16, Legalis). Przy czym podzielić należy stanowisko Sądu I instancji, że priorytetową powinna być zasada asperacji, natomiast absorpcja lub kumulacja, to rozwiązania skrajne, wyjątkowe.

Nie można natomiast zgodzić się z Sądem Rejonowym w tym, iż rozstrzygnięcie oparte o art. 577 kpk prawidłowo uwzględnia, iż wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem w sprawie III K 251/11 na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 października 2016 r. sygn. akt XIII Ko 7256/16 zostało skrócone o 100 dni odpowiadające ilości uiszczonych stawek dziennych grzywny.

Po pierwsze nie jest prawdą, gdyż przeczy temu treść samego wyroku łącznego, a konkretnie zawartego w nim orzeczenia o karze łącznej z pkt 1, nadto te fragmenty pisemnego uzasadnienia, które wskazują wymiar poszczególnych kar podlegających łączeniu, jak i związane z tym granice kary łącznej wyznaczone treścią art. 86 § 1 kk (k. 82), by łączoną była w rzeczywistości kara pozbawienia wolności ze sprawy III K 251/11 w rozmiarze uwzględniającym okres dalszych 50 dni (ponad te 50 dni uwzględnione w ramach rozstrzygnięcia o zaliczeniu), o który jej wykonanie zostało również skrócone w trybie art. 71 § 2 kk w brzmieniu tego przepisu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r..

Po wtóre nie byłoby to krokiem właściwym. W ogóle nie ma normatywnej podstawy do tego, by kara skrócona z mocy art. 71 § 2 kk była podstawą do określenia granic kary łącznej w rozumieniu art. 86 § 1 kk. Przeciwnie skrócenie odnosi się jedynie do okresu, przez który kara pozbawienia wolności orzeczonej w określonym wymiarze, początkowo z warunkowym zawieszeniem, po jej zarządzeniu będzie wykonywana. Nie wpływa natomiast na rozmiar samej kary, która została wymierzona, a zgodnie z art. 37 kk mogła być wymierzona tylko w miesiącach i latach, nigdy zaś w dniach, a przeciwnie zgodnie z art 85 § 2 kk podstawę orzeczenia kary łącznej stanowią kary wymierzone. Tym samym nie można zgodzić się z przeciwnym stanowiskiem zaprezentowanym przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie postanowieniem z dnia 26 października 2011 r. (II AKz w 603/11, LEX 1110674). Wyrażone wprawdzie na tle poprzedniego stanu, nie mniej już wówczas tak naprawdę nie miało oparcia w przepisach, jeśli uwzględni się ówczesne brzmienie art. 85 kk odwołujące się do kar z osobna wymierzonych za zbiegające się przestępstwa, a także obowiązujący do 30 czerwca 2015 r. art. 92 kk nakazujący do podlegających łączeniu kar już choćby w części wykonanych odpowiednio stosować art. 71 § 2 kk. Wyrazem takiego odpowiedniego zastosowania przewidzianego w tym przepisie mechanizmu skrócenia okresu

wykonywania kary był zaś procesowy obowiązek wymienienia w wyroku łącznym okresów zaliczonych na poczet kary łącznej (art. 577 kpk).

Tym samym okres, o jaki wykonanie kary zostało skrócone w oparciu o art. 71 § 2 kk, należy jedynie za zasadzie art. 577 kpk zaliczyć na poczet kary łącznej (zob. postanowienie SA w Białymstoku z dnia 20 sierpnia 2014 r., II AKz 245/14, LEX nr 1504328).

Co więcej, zaliczonym winien zostać cały okres, o który wykonanie łącznej kary zostało skrócone, a rozstrzyga o tym orzeczenie wydane w oparciu o art. 71 § 2 kk. Nie budzi bowiem wątpliwości w orzecznictwie, iż art. 577 kpk nie stwarza podstaw do poprawienia np. błędnego orzeczenia o zaliczeniu okresu tymczasowego aresztowania zawartego w prawomocnym wyroku, stanowiącym podstawę wyroku łącznego (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 7 października 2010 r., II AKa 257/10, OSA 2010/4/14; podobnie wyrok SA w Białymstoku z dnia 8 kwietnia 2015 r., II AKa 49/15, Legalis). Określając zatem w wyroku łącznym okresy tymczasowego aresztowania zaliczone na poczet kary łącznej nie można więc nie zaliczyć okresu, który został uprzednio zaliczony na poczet jednej z połączonych kar, nie może też zaliczyć tymczasowego aresztowania w wymiarze większym niż wynikałoby to z prawomocnych wyroków (zob. wyrok SN z dnia 15 lutego 1996 r., III KRN 193/95, OSNKW 1996/7-8/49 z uwagami S. Zabłockiego, Przegląd orzecznictwa, Pal. 1996, Nr 9-10, s. 179).

Tymczasem postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 października 2016 r. sygn. akt XIII Ko 7256/16 jest w swej treści jasnym i wynika z niego, iż w związku z zarządzeniem wykonania skazanemu kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem wydanym w sprawie w/w sądu o sygn. akt IX K 1182/14 jednocześnie orzeczono, że wykonanie tej kary ulega skróceniu o okres 100 dni odpowiadający liczbie uiszczonych stawek dziennych. Co więcej sąd powołał w tym zakresie za podstawę swego rozstrzygnięcia art 71 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym poprzednio, który inaczej, jak to jest od dnia 1 lipca 2015 r., przewidywał, że kara pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności ulega właśnie skróceniu o okres odpowiadający liczbie uiszczonych stawek dziennych z zaokrągleniem do pełnego dnia, a nie o okres odpowiadający połowie liczby uiszczonych stawek dziennych grzywny z zaokrągleniem w górę do pełnego dnia.

Z tego względu z korzyścią dla skazanego należało zmienić również pkt 2 zaskarżonego wyroku, oczywiście nie ingerując w jego uzupełnienie dokonane później w trybie art. 420 § 2 kpk, w ten sposób, że w miejsce rozstrzygnięcia, iż kara łączną pozbawienia wolności ulega skróceniu o okres 50 dni, odpowiadający połowie uiszczonych przez skazanego P. W. stawek dziennych grzywny w sprawie o sygn. akt IX K 1182/14, koniecznym było zaliczyć skazanemu na poczet orzeczonej w pkt 1 kary łącznej okres 100 dni, o który skrócone zostało wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem opisanym w pkt III części wstępnej na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 października 2016 r. sygn. akt XIII Ko 7256/16.

Mając na uwadze powyższe, a także nie dostrzegając dalszych uchybień, w szczególności takich, o których mowa w art. 439 § 1 kpk, Sąd odwoławczy poprzestał na dokonaniu stosownych zmian w zaskarżonym wyroku eliminujące dostrzeżone w nim mankamenty, a w pozostałym zakresie utrzymał to orzeczenie w mocy.

Orzekając natomiast o kosztach, Sąd Okręgowy uznał za zasadne zwolnić skazanego od ponoszenia wydatków w postępowaniu drugoinstancyjnym po myśli art. 624 § 1 kpk, a to z uwagi na dotychczasowy i przewidywany okres jego izolacji.